

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4Co/154/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8713203751
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Klenková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8713203751.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD., predsedníčky senátu a sudcov JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Anny Ilčinovej v právnej veci žalobkyne I. Y., bytom L. E. XX, zastúpená Občianskym združením „Právne služby spotrebiteľom a vlastníkom bytov“, Škultétyho 3, Košice - Staré mesto, IČO: 42 249 708, právne zastúpené JUDr. Darinou Solárovou, advokátkou, AK Košice, Škultétyho 3 proti žalovanej Rapid life životná poisťovňa, a. s., Garbiarska 2, Košice, IČO: 31 690 904, právne zastúpená JUDr. Gabrielom Gulbišom, advokátom, Němcovej 22, Košice, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č. k. 13C/40/2013-172 zo dňa 08.04.2014, takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania.

Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zrušil rozsudok Arbitrážneho súdu Košice, sp. zn. 2C/2512/12, vydaný dňa 19.01.2012. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni trovy právneho zastúpenia v sume 133,- Eur k rukám právnej zástupkyne JUDr. Solárovej, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení poukázal na dôvody podanej žaloby, stanovisko účastníkov, obsah pripojených listinných dôkazov, citoval ust. § 40 ods. 1, písm. c/, § 41 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z., ďalej ust. § 53 ods. 1 až 5, § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka a uviedol, že rozhodcovský rozsudok vydaný Arbitrážnym súdom Košice, sp. zn. 2C/2512/12 zo dňa 19.01.2012, bol podľa vyjadrenia žalobkyne jej doručený dňa 04.03.2013. Tvrdenie žalobkyne nebolo spochybnené žiadnym dôkazom zo strany žalovanej, a preto súd bol toho názoru, že žaloba bola podaná v lehote vyplývajúcej z ust. § 41 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z., t. j. včas. Súd poukázal na to, že žalobkyňa splnomocnila na zastupovanie v konaní občianske združenie. S poukazom na ust. § 24, § 26 Občianskeho súdneho poriadku, následne došlo k udeleniu plnomocenstva advokátke. Podľa názoru súdu prvého stupňa z ust. § 26 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva, aby si právnická osoba nemohla zvoliť zástupcu z radov advokátov, ktorému udelí plnomocenstvo. Splnomocnený zástupca žalobkyne je právnickou osobou, ktorá je oprávnená zastupovať žalobkyňu v tomto konaní, ako aj je oprávnená si zvoliť zástupcu, ktorý bol oprávnený podpísať písomné vyhotovenie žaloby.

K veci samej súd uviedol, že žalobkyňa uzavrela so žalovanou poisťovňou dňa 25.10.2007 a v zmysle všeobecných poisťných podmienok v časti XV. je obsiahnuté dojednanie, že všetky vzájomné spory a sporné nároky z poistenia sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom. V závere všeobecných poisťných podmienok je ako osobitné zmluvné dojednanie pod č.

01/2007 k poisťnej zmluve č. 4343590130, znovu dojednaná rozhodcovská doložka, kde v bode 2 sa uvádza, „že poisťník a poisťovňa týmto vyjadrujú obaja spoločne a každý zároveň svojim podpisom samostatne svoju vôľu. V prípade vzniku akéhokoľvek sporu medzi zmluvnými stranami, že sa na mieste súdneho konania z dôvodu účelnosti, praktickosti, rýchlosti podrobia rozhodcovskému konaniu v zmysle čl. XV. všeobecných poisťných podmienok. Toto ustanovenie chápu zmluvné strany ako rozhodcovskú doložku, na základe ktorej vec prejedná rozhodcovský súd. Vzhľadom na obsah zmluvy je nesporné, že poisťná zmluva uzatvorená medzi účastníkmi zmluvy je zmluvou spotrebiteľskou, pretože nebolo preukázané, žeby žalobkyňa pri uzatváraní zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Zásadnou právnou otázkou v prejednávanej veci je otázka, či rozhodcovská doložka, na základe ktorej rozhodcovský súd rozhodol, je podmienkou individuálne dojednanou a či zakladá hrubý nepomer v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Žalovaná tvrdila, že rozhodcovská doložka v danom prípade bola individuálne dojednaná, keďže žalobkyňa podpísala aj osobitné zmluvné dojednania č. 01/2007. Podľa názoru súdu nie je možné za individuálne dojednanú zmluvnú podmienku považovať rozhodcovskú doložku, ktorá je pokračovaním predtlačenej formulára poisťných podmienok a odkazuje na ustanovenia o rozhodcovskom konaní, ktoré sú súčasťou všeobecných poisťných podmienok, konkrétne v časti XV. Už z bodu 1 časti XV. vyplýva, že poisťovňa a poisťník sa dohodli, že všetky vzájomné spory a sporné nároky z poistenia sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom. Táto rozhodcovská doložka bola zmluvnými stranami dohodnutá už podpisom všeobecných poisťných podmienok, ktoré sú súčasťou poisťnej zmluvy. Skutočnosť, že takto dohodnutá rozhodcovská doložka nie je individuálne dojednanou zmluvnou podmienkou konštatovali už súdy vo viacerých rozhodnutiach, napr. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. z. 6Cdo/1/2012 alebo Krajský súd v Prešove sp. zn. 16Co/191/2013.

Z obsahu bodu 1 časti XV. všeobecných poisťných podmienok vyplýva, že zmluvné strany si dohodli tzv. výhradnú rozhodcovskú doložku, v zmysle ktorej všetky spory majú byť prejednávané rozhodcovským súdom, teda žalobkyňa nemá možnosť výberu, či v prípade sporu so žalovanou uprednostní súdne konanie alebo rozhodcovské konanie. Ako vyplýva z výpovede žalobkyne, zo strany žalovanej nebola žiadnym spôsobom poučená o priebehu rozhodcovského konania, o postupe rozhodcovského súdu, o nákladoch spojených s rozhodcovským konaním a tieto skutočnosti ani nevyplývajú z časti XV. všeobecných poisťných podmienok, ktoré uvádzajú iba skutočnosti poukazujúce na štatút rozhodcovského súdu, ktorý vo všeobecných poisťných podmienok nebol ani konkrétne určený. Za týchto okolností nie je možné konštatovať, žeby žalobkyňa mala dostatok informácií na to, aby sa dobrovoľne rozhodla pre riešenie sporov v rozhodcovskom konaní. Z obsahu predloženej zmluvy a všeobecných poisťných podmienok vyplýva, že rozhodcovská doložka, na ktorú poukazuje žalovaná, je dodávateľom vopred naformulovanou zmluvnou klauzulou a rovnako je zjavné, že spotrebiteľ nemôže meniť formulárovú zmluvu, ani obsah rozhodcovskej doložky. Keďže na základe rozhodcovskej doložky spotrebiteľ nemá na výber a je nútený podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu, podľa názoru súdu ide o neprijateľnú podmienku, tak ako je kvalifikovaná v ust. § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka. S poukazom na ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka je dojednanie o rozhodcovskej doložke neplatné a na neplatnosť dojednania rozhodcovskej doložky preto nie je daná právomoc Arbitrážneho súdu Košice ako rozhodcovského súdu na prejednanie veci. Z tohto dôvodu súd prvého stupňa rozhodcovský rozsudok zrušil.

V ďalšej časti uplatneného nároku žalobkyne, ktorá sa domáhala zakázať žalovanej uplatňovať si nároky vzniknuté s ním uzatvorených rozhodcovských doložiek v rozhodcovskom konaní, v tejto časti súd považoval petit formulovaný iba všeobecne, pričom bolo potrebné posúdiť, či ide o individuálne dojednanie rozhodcovskej doložky, ako aj samotnú prijateľnosť dojednania rozhodcovskej doložky individuálne v každom konkrétnom prípade, pretože nie je zjavné, ktoré všeobecné poisťné podmienky mala žalobkyňa na mysli, či dochádzalo k zmenám všeobecných poisťných podmienok a či v prípade zmien bola rozhodcovská doložka upravená vždy rovnakým spôsobom. Nemožno teda bez ďalšieho posúdenia konštatovať, že akákoľvek rozhodcovská doložka uzatvorená medzi žalovanou a jej klientmi, je bez ďalšieho neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Z tohto dôvodu v tejto časti súd prvého stupňa žalobu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (správne 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku; poznámka odvolacieho súdu), lebo súd aplikoval zásadu úspechu žalobkyne v prevažnom rozsahu, a preto jej priznal náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 133 Eur, ktoré špecifikoval.

V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku odvolanie právny zástupca žalovanej. Namietal vyhovujúci výrok, ako aj výrok o trovách konania. Poukázal na to, že súd prvého stupňa vo veci rozhodol na základe nesprávnych skutkových záverov, vec nesprávne právne posúdil. Namietal oprávnenie právnickej osoby zvoliť si zástupcu z radov advokátov. Bol toho názoru, že zvolená advokátka nebola oprávnená na podpísanie žaloby. Ďalej poukázal na okolnosti uzatvorenia zmluvy prostredníctvom tretieho subjektu nezávislého od žalovanej, a to sprostredkovateľa poistenia M. E., ktorou sprostredkovateľskou činnosťou a záznamom sprostredkovateľky poistenia zo dňa 25. 10. 2007, sa súd prvého stupňa nevysporiadal. Napadnuté rozhodnutie považoval za arbitrárne a nepreskúmateľné. Namietal jednostranné hodnotenie dôkazov v prospech žalobkyne ako spotrebiteľky. Zdôraznil, že do poistného vzťahu žalobkyňa vstupovala ako informovaný spotrebiteľ, dobromyseľne. Poukázal na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie, v zmysle ktorej je potrebné v každom jednotlivom prípade skúmať skutkové okolnosti veci týkajúce sa posudzovania neprijateľnosti podmienok v spotrebiteľských veciach, vrátane transpozície čl. 4 smernice. Tvrdenia žalobkyne, že jej neboli vysvetlené otázky týkajúce sa rozhodcovského konania považoval za účelové. Nesúhlasil s posúdením absolútnej neplatnosti čl. XV. všeobecných poistných podmienok. Poukázal na to, že ak by súd dostatočne zistil skutkový stav veci, následne by správne právne vec posúdil, lebo odkaz v osobitných zmluvných dojednaniach na text časti čl. XV. všeobecných poistných podmienok logicky nerobí osobitné zmluvné dojednania súčasťou všeobecných poistných podmienok, ale naopak text uvedeného článku všeobecných poistných podmienok sa stáva súčasťou osobitných zmluvných dojednaní. Zdôraznil, že osobitné zmluvné dojednania nie sú súčasťou všeobecných poistných podmienok a čl. XV. všeobecných poistných podmienok vstúpil do účinnosti nie pre každý poistný vzťah, ale tam, kde najprv poisťník prijal podpisom rozhodcovskú doložku, ktorá je zakotvená v osobitných zmluvných dojednaniach v čl. II.. Z týchto dôvodov súdom ustálený skutkový záver, že rozhodcovská doložka je v čl. XV. všeobecných poistných podmienok absolútne neplatná, považoval za nesprávny a nesúladný so zásadami zdravého a logického právneho myslenia. Podľa jeho názoru, súd prvého stupňa svojím postupom narušil právo žalovanej na právnu istotu, ak formalistickým prístupom zamedzil žalovanej prístup ku skutočnej spravodlivosti účelovým prístupom, kedy svoju ex offa povinnosť konať eurokonformne uplatňoval iba vtedy, keď to bolo v prospech žalobkyne, t. j. spotrebiteľa, čím narúša právo na rovnosť účastníkov, porušil právo účastníka na priamosť konania nevykonaním výsluchu sprostredkovateľa poistenia na objektivizáciu tvrdení oboch účastníkov konania. Zároveň svojím procesným postupom opomenul postupovať v zmysle ust. § 118 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a umožniť im predloženie ďalších dôkazov. Vo vzťahu k rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/1/2012 z 21. 03. 2012 uviedol, že dovolací súd nerozhodoval o merite veci, t. j. o platnosti či neplatnosti rozhodcovskej doložky, ale dovolanie odmietol pre procesnú neprípustnosť. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 402/2008 z 01. 04. 2009 (č. 32/2009), z obsahu ktorého vyplýva, že ak sa dovolací súd v rámci dovolacieho konania nezaoberal meritórne vecou a dovolanie odmietol, nemohol meritórne formulovať závery nižších súdov. Svojím postupom odňal spravodlivosť, pretože uvádzať vecné názory v rámci procesného rozhodnutia, ktorým sa odmietlo dovolanie je neprípustné. Zdôraznil, že súd mal pri výklade aplikácií právnej normy zohľadniť všetky súvislosti, účel a cieľ právnej normy a z pohľadu Smernice Rady 93/13/EHS je zásadné, že ak ide o poistnú zmluvu, majú z pohľadu ochrany spotrebiteľa platiť odlišné pravidlá. Poukázal na viaceré rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie, napr. C-268/06, C-321/05, C-397 a 403/01, C-185/97, ktoré sú záväzné v celom rozsahu v zmysle čl. 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, podľa ktorých súdy majú povinnosť vyhodnotiť, či dotknutá zmluvná podmienka v poistnej zmluve nepodlieha výnimke uvedenej v bode 19 odôvodnenia Smernice Rady 93/13/EHS, lebo do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktoré môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky, alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala. Ďalej poukázal na to, že súd bol povinný vykonať test primeranosti podmienky v zmysle čl. 4 Smernice Rady 93/13/EHS pri posudzovaní zmluvných podmienok. Napadnuté rozhodnutie, jeho odôvodnenie, považoval za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, lebo súd sa nevysporiadal so všetkými rozhodnými skutočnosťami a dôkazmi, nepoukázal na dôvody nevykonania a právneho neposúdenia týchto dôkazov predložených žalovanou. Ďalej nepovažoval za správny záver súdu o individuálnom dojednaní rozhodcovskej doložky a jej platnosti. Bol toho názoru, že bola jednoznačne individuálne dojednaná, a preto ju možno považovať za platný právny úkon. Ako vyplýva zo záznamu vyhotoveného pred uzavretím poistenia, žalobkyňa bola osobitne upozornená na zákon č. 244/2002 Z. z., ako aj čl. XV. všeobecných poistných podmienok týkajúcich sa mimosúdneho riešenia sporov. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 2 ods. 1 zákona č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov, ktoré platí

aj pre spotrebiteľov, t. j. týkajúce sa právneho vedomia účastníkov právnych vzťahov, t. j. domnienky, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka, t.j. domnienka znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá je nevyvrátiteľná. Zároveň namietal zaujatosť sudcu JUDr. O. A. z dôvodu, že pôsobil ako predseda komisie pre posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách na Ministerstve spravodlivosti SR, kde dňa 20. 04. 2009 verejne prezentoval svoj právny názor o neprijateľnosti všeobecných poistných podmienok žalovanou, ako aj v Týždenníku Trend v článku zo dňa 10. 11. 2009. Námietku odôvodnil pomerom k veci, k žalovanej ako priamemu účastníkovi konania. Z tohto dôvodu sú dané pochybnosti o nezaujatosti tak zo subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska. Tieto skutočnosti boli už konštatované vo viacerých rozhodnutiach iných súdov, na ktoré poukázal. Zároveň namietal výrok o priznanej náhrade trov konania. Poukázal na to, že o úspechu účastníka v spore je možno vysloviť záver až v konečnom rozhodnutí vo veci samej. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a priznať žalovanej náhradu trov odvolacieho konania.

Právna zástupkyňa splnomocneného zástupcu žalobkyne v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedla, že v zmysle Ústavy Slovenskej republiky čl. 47 ods. 2, má každý právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi. Združenie sa môže dať v konaní zastúpiť advokátom. V tejto súvislosti poukázal najmä na obdobné rozhodnutia súdov v Slovenskej republike. Vo vzťahu k veci samej uviedla, že žalovaná sa snaží preniesť zodpovednosť na osobu obchodnej zástupkyne, čo však je neprípustné. Žalovaná registrovala obchodnú zástupkyňu ako sprostredkovateľku, a to za splnenia konkrétnych podmienok. Žalovaná nepredložila žiaden dôkaz o tom, že obchodný zástupca bol školený práve v súvislosti s rozhodcovským konaním, ako aj nepredložili dôkaz o tom, žeby na školeniach boli oboznámení s rokovacím poriadkom rozhodcovského súdu. Tvrdenie o individuálnom dojednaní rozhodcovskej doložky považovala za nesprávne. Trvala na tom, že nebola rozhodcovská doložka individuálne dojednaná.

Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 Občianskeho súdneho poriadku, bez nariadenia pojednávania, s nariadením termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia, ktorý bol oznámený na úradnej tabuli súdu, ako aj internetovej stránke (§ 214 ods. 2 v spojení s ust. § 156 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

Oboznámením sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, zisteným skutkovým stavom, ako aj právnym posúdením uplatneného nároku v napadnutej časti rozhodnutia, odvolací súd zistil, že súd správne zistil skutkový stav veci, ako aj správne právne vec posúdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením uvedeným súdom prvého stupňa.

K odvolaniu žalovanej uvádza, že namietané nesprávne skutkové zistenia, na základe ktorých mal súd prvého stupňa dospieť na základe jednostranného hodnotenia dôkazov nebolo dôvodné. Hodnotenie dôkazov je vecou súdu. Súd vyhodnotil jednotlivé dôkazy jednotlivo, v ich vzájomnej súvislosti na základe vlastnej úvahy v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúcou z ust. § 132 Občianskeho súdneho poriadku. Správne sa vysporiadal sa uplatnenými námietkami týkajúcimi sa namietanej aktívnej legitímácie splnomocneného právneho zástupcu Občianskeho združenia ochrany spotrebiteľov a vlastníkov bytov, Košice - Staré Mesto, ako aj s právom každého účastníka sporového konania na právnu pomoc v konaní pred súdmi a inými štátnymi orgánmi (čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky). Právo na zástupcu z radov advokátov nemožno uprieť ani právnickej osobe, ktorá je spôsobilá na zastupovanie v konaní samostatne na základe osobitného zákona. Odvolací súd nesúhlasí s názorom právneho zástupcu žalovanej, že súd prvého stupňa vyhodnocoval jednotlivé dôkazy v prospech žalobkyne. Súd zdôraznil, že oprávnenosť namietat rozhodcovský rozsudok vyplýva zo zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, v zmysle ktorého posudzoval právomoc rozhodcovského súdu rozhodnúť o uplatnenom nároku žalovanej voči žalobkyne. V súlade s ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka je potrebné spotrebiteľské zmluvy ich obsah v prípade ich pochybnosti vykladať v prospech spotrebiteľa, lebo v danom prípade nebolo v konaní preukázané individuálne dojednanie rozhodcovskej doložky. Dôkazná povinnosť vyplývajúca z ust. § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku znamená nielen povinnosť tvrdenia, ale aj preukázania ním tvrdených skutočností. Nemožno prenášať zodpovednosť na sprostredkovateľa poistenia z dôvodu, že sprostredkovateľ nevystupuje v mene svojom ako fyzická osoba, ale v mene právnickej osoby, v mene ktorej poistnú zmluvu uzatvára. Posúdenie platnosti

dojednanej zmluvnej doložky v zmysle čl. XV. všeobecných poisťných podmienok súdom prvého stupňa bola správne, preto táto namietaná skutočnosť nebola dôvodná. Z výsledkov vykonaného dokazovania nevyplývalo splnenie dôkaznej povinnosti na preukázanie o individuálnom dojednaní rozhodcovskej doložky, ako aj postupe rozhodcovského konania, ako aj spôsobe riešenia sporov iným spôsobom než pred rozhodcovským orgánom. Postup súdu prvého stupňa bol v súlade s ustanoveniami práv na ochranu spotrebiteľa. Nie je možné súhlasiť s právnym zástupcom žalovanej, že pri posudzovaní poisťnej zmluvy je potrebné prihliadať na iné skutkové okolnosti vo veci samej. Bolo právom žalobkyne ako účastníčky rozhodcovského konania namietat neplatnosť rozhodcovského rozhodnutia a takýto postup bol v súlade so zákonom. Ani žalobkyni nemožno uprieť právo vyplývajúce z osobitného zákona. Navyše odvolací súd poukazuje na to, že súd prvého stupňa neposudzoval platnosť poisťnej zmluvy ako celku, ale len dojednanie rozhodcovskej doložky, t. j. čl. XV. všeobecných poisťných podmienok vo vzťahu k právomoci rozhodcovského súdu.

Namietaná arbitrárnosť, ako aj nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia nebola opodstatnená. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa náležitosti vyplývajúce z ust. § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Je jasné, zrozumiteľné a presvedčivé. Vo vzťahu k testu primeranosti, výkladu poisťnej zmluvy v zmysle smernice 93/13/EHS o nekalých podmienkach spotrebiteľských zmlúv, odvolací súd k týmto uplatneným námietkam uvádza, že neboli opodstatnené vzhľadom na predmet konania vo veci samej, t. j. namietanú neplatnosť rozhodcovského rozsudku. Posudzovanie platnosti, resp. neplatnosti poisťnej zmluvy ako celku nebolo predmetom konania. Za stavu, pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že nebola poučená o postupe rozhodcovského súdu v prípade riešenia sporov v rozhodcovskom konaní, že nebola individuálne dojednaná rozhodcovská doložka, súd v sporovom konaní je viazaný navrhovaným petítom, ako aj skutkovými okolnosťami veci (§ 153 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Z tohto dôvodu odvolací súd nepovažoval ďalšie uplatnené námietky týkajúce sa posudzovania poisťnej zmluvy ako celku, aplikácie testu primeranosti na posudzovanie konkrétnych zmluvných podmienok za opodstatnené vzhľadom na predmet sporového konania.

Podľa názoru odvolacieho súdu, postupom súdu nedošlo k porušeniu práva účastníka na súdnu ochranu zaručeného Ústavou Slovenskej republiky ani práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná. Súd prvého stupňa postupoval štandardne s tým, že vzhľadom na osobitné postavenie žalobkyne ako spotrebiteľky vykladal obsah zmluvy v súlade s ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka v jej prospech vzhľadom k tomu, že právny vzťah medzi účastníkmi je vzťahom spotrebiteľským, bol uzatvorený na základe formulárovej predtlačenej zmluvy, ktorej obsah žalobkyňa ako spotrebiteľka nemohla ovplyvniť. Inak bez ohľadu na právne vedomie ktoréhokoľvek spotrebiteľa nemožno zneužívať postavenie právnických osôb v prípade formulárových zmlúv a postupovať vo vzťahu k spotrebiteľom bez odbornej starostlivosti, ktorá v konaní preukázaná nebola, lebo žalovaná nepreukázala splnenie povinnosti postupovať vo vzťahu k spotrebiteľom s odbornou starostlivosťou, t. j. preukázaním, že došlo k individuálnemu dojednaniu rozhodcovskej doložky, na základe ktorej bola založená právomoc vo veci konať rozhodcovského súdu. Práve naopak, na strane žalobkyne boli porušené práva v súvislosti s rozhodcovským konaním, a preto ani túto námietku odvolací súd nepovažoval za dôvodnú.

Namietaný výrok o trovách konania odvolací súd taktiež nepovažoval za opodstatnený z dôvodu, že vo veci samej bolo predmetom zrušenie rozhodcovského rozsudku z dôvodu neplatne dojednanej rozhodcovskej doložky, ktorej konanie sa napadnutým rozhodnutím v tejto časti končí, a preto súd správne rozhodol o trovách konania vychádzajúc zo zásady úspechu žalobkyne v sporovom konaní vyplývajúcej z ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, aj keď nesprávne uviedol § 146 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ale aplikoval zásadu úspechu účastníka v spore. Chyba v písaní uvedeného ustanovenia nemala za následok nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, na ktorú by bolo potrebné prihliadať (§ 212 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Za nedôvodnú považoval odvolací súd aj námietku zaujatosti vznesenú voči JUDr. O. A., sudcovi Krajského súdu v O. z dôvodu, že predmetná vec bola elektronicky pridelená do senátu 4Co v zložení JUDr. W. C., PhD., JUDr. N. Z., JUDr. Q. T.. Z tohto dôvodu odvolací súd sa vznesenou námietkou nezaoberal, lebo zákonným senátom na rozhodovanie o podanom odvolaní žalovanej je senát 4CO, ktorého členom nie je sudca JUDr. O. A..

Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok vo vyhovujúcom výroku a výroku o trovách konania ako vecne správny v súlade s ust. § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a zásadou úspechu žalobkyne v odvolacom konaní, ktorej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, lebo návrh na priznanie predložený nebol (§ 151 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozsudku odvolanie nie je prípustné.